

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **R.Hero property, s. r. o.**, se sídlem v Mikulově, Zámecká 47/11, proti žalovanému **Městskému úřadu v Mikulově, odboru stavebního a životního prostředí**, se sídlem v Mikulově, Náměstí 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah žaloby

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s.ř.s.“) se žalobce domáhal, aby soud rozsudkem uložil žalovanému povinnost bezodkladně vydat souhlas s provedením stavebního záměru, ohlášeného žalobcem dne 18. 7. 2013, ve smyslu ust. § 106 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“). Žalobce dne 18. 7. 2013 doručil žalovanému ohlášení udržovacích prací, v němž úřadu ohlásil svůj záměr provést „Stavební úpravy podle § 104 odst. 1 písm. j) – udržovací práce na stavbě neuvedené v § 103 odst. 1 písm. c)“ na stavbě rodinného domu č. p. X, umístěného na parcele č. 68 v katastrálním území Mikulov na Moravě. Dne 23. 7. 2013 vydal žalovaný sdělení č. 686/2013, ve kterém sdělil, že „ohláška“ podaná žalobcem dne 18. 7. 2013 nemá předepsané náležitosti, a to, že nesplňuje náležitosti uvedené v § 36 odst. 4 správního řádu, ohláška není na předepsaném formuláři a dále že neobsahuje přílohy uvedené v ust. § 105 odst. 7 stavebního zákona, tedy technický popis provedení udržovacích prací. Otázku předepsaných náležitostí později žalovaný překvalifikoval na nesplnění předepsaných náležitostí uvedených v ust. § 37 odst. 4 správního řádu, nicméně jelikož žalovaný podal své podání prostřednictvím datové schránky, byl požadavek na splnění ust. § 37 odst. 4 správního řádu bezpředmětný a neměl oporu v citovaném ustanovení ve spojení s § 18 zákona č. 300/2000 Sb. Žalobce namítal, že stavební zákon nestanovuje náležitosti formy „ohlášky“ udržovacích prací a ani neodkazuje na žádný prováděcí předpis, který by takovouto formu blíže specifikoval. Žalobce dále uváděl, že ve své „ohlášce“ jednoznačně uvedl, že k ní připojuje technický popis provedení zamýšlených prací, který se skládá ze závazného stanoviska dotčeného orgánu, Městského úřadu Mikulov, odboru rozvoje a živnostenského podnikání, odbor památkové péče, ve kterém je více než detailně uveden technický popis zamýšlených stavebních prací a dále žalobce doložil i zápis z kontrolního dne, provedeného dne 3. 7. 2013 Městským úřadem Mikulov, odborem rozvoje a živnostenského podnikání, orgánem památkové péče, který prováděné udržovací práce dále upřesňuje. Žalobce v rámci svého podání splnil veškeré náležitosti stanovené pro ohlášení stavebních úprav podle § 104 odst. 1 písm. j) – udržovací práce na stavbě neuvedené v § 103 odst. 1 písm. c), jeho podání bylo úplné, ohlášený stavební záměr byl v souladu s obecnými požadavky na výstavbu a se závaznými stanovisky dotčených orgánů a zamýšlenými pracemi, které jsou předmětem „ohlášky“, nebylo přímo dotčeno vlastnické právo nebo právo vyplývající z věcného břemene dalších osob. Žalovaný byl za uvedeného stavu povinen vydat do 30 dnů ode dne podání ohlášení v souladu s ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru. Jelikož žalovaný do dne podání žaloby souhlas nevydal, domáhá se žalobce žalobou, aby soud uložil žalovanému povinnost bezodkladně vydat souhlas s provedením stavebního záměru ve smyslu ust. § 106 odst. 1 stavebního zákona.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný uvedl, že žalobce podáním ze dne 21. 8. 2013 požádal Krajský úřad Jihomoravského kraje (nadřízený orgán žalovaného) o uplatnění opatření proti nečinnosti správního orgánu. Krajský úřad Jihomoravského kraje dovodil, že ohlášení stavebního záměru žalobce nemělo předepsané náležitosti a zároveň stanovil další postup žalovaného v předmětné věci. Žalobce neprokázal, že by ohlášení svého stavebního záměru podal před zahájením jeho realizace. Podání ohlášení stavebního záměru po zahájení jeho realizace je bezpředmětné, podle pokynu Krajského úřadu Jihomoravského kraje má žalovaný postupovat podle § 129 stavebního zákona, tj. po provedení kontrolní prohlídky zahájit řízení o

odstranění stavby. Žalovaný namítl, že v rámci návrhu na zahájení řízení, kterým byla uplatněna žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, nelze navrhopvat, aby bylo uloženo vydání rozhodnutí o určitém věcném obsahu. Dne 12. 7. 2013 obdržel žalovaný podání, ve kterém byl upozorněn na nelegální stavební práce na památkově chráněném objektu rodinného domu č. p. X na pozemku p. č. 68 v k. ú. Mikulov na Moravě ve vlastnictví žalobce. Žalovaný proto dne 17. 7. 2013 vyzval žalobce k účasti na kontrolní prohlídce v termínu 1. 8. 2013. Dne 18. 7. 2013 po převzetí výzvy k účasti na kontrolní prohlídce se k žalovanému dostavili zástupci žalobce a požadovali formulář pro ohlášení udržovacích prací. Oznámili následně žalovanému, že v termínu konání kontrolní prohlídky budou na dovolené a požadovali přesunout kontrolní prohlídku na jiný termín. Dne 18. 7. 2013 po osobní návštěvě zástupců žalobce obdržel žalovaný datovou schránkou Ohlášení udržovacích prací předmětného objektu, včetně příloh (závazné stanovisko orgánu státní památkové péče ze dne 25. 7. 2013, zápis kontrolní prohlídky ze dne 3. 7. 2013, ohlášení udržovacích prací ze dne 17. 7. 2013, ohlášení udržovacích prací ze dne 10. 12. 2012). Dne 19. 7. 2013 obdržel žalovaný podání doplnění ohlášení udržovacích prací, ve kterém bylo uvedeno, že již v srpnu 2012 ohlásil stavebník pracovníci stavebního úřadu svůj záměr provést udržovací práce na předmětné nemovitosti a bylo doloženo závazné stanovisko, vydané odborem rozvoje a živnostenského podnikání. Dne 3. 10. 2012 měl zaslat žalobce prostřednictvím České pošty ohlášení udržovacích prací v tištěné podobě, a jelikož neobdržel souhlasné ani nesouhlasné stanovisko od žalovaného, v ohlášce ze dne 3. 10. 2012 zaslal ohlášku ještě jednou, a to 10. 12. 2012 prostřednictvím datové schránky. Žalovaný však neneviduje v systému evidence došlé pošty městského úřadu žádné podání žalobce ze dne 3. 10., ani 10. 12. 2012, týkající se ohlášení udržovacích prací. V evidenci došlé pošty se nachází doporučená zásilka žalobce ze dne 4. 10. 2012, jenž obsahuje opakovanou stížnost na porušení stavebního zákona, výzvu k prošetření, která se týkala sousední nemovitosti p. č. X ve vlastnictví manželů D. a nikterak nesouvisela s ohlášením udržovacích prací předmětné nemovitosti. Dne 23. 7. 2013 žalovaný sdělil žalobci, že ohlášení udržovacích prací nemá předepsané náležitosti podle § 37 odst. 4 správního řádu a nebylo podáno na předepsaném formuláři podle § 18a vyhlášky č. 503/2006 Sb. Dne 25. 7. 2013 obdržel žalovaný doplnění podání žalobce, včetně příloh (výpis z OR, LV č. 3493). Dne 26. 7. 2013 obdržel žalovaný podání žalobce, ve kterém bylo mj. uvedeno, že podání k ohlášení udržovacích prací na předmětné nemovitosti splňuje veškeré náležitosti a je úplné a správné. Dne 16. 8. 2013 se konala kontrolní prohlídka na místě samém, které se žalobce nezúčastnil. Žalobce sepsal protokol a pořídil fotodokumentaci, ze které je zřejmé, že byla provedena výměna oken, opravena fasáda a vyměněna střešní krytina. Po ukončení kontrolní prohlídky žalovaný obdržel od zástupce žalobce omluvu, s tím, že jednatelka žalobce byla hospitalizována v nemocnici, přičemž bylo uvedeno, že žalobce podá žádost o stanovení nového termínu kontrolní prohlídky. Doposud však ze strany žalobce nebylo o nový termín kontrolní prohlídky požádáno. Dne 5. 9. 2013 žalovaný informoval žalobce, že pokud mu brání vážné důvody se zúčastnit kontrolní prohlídky, je možné nechat se zastupovat zástupcem; tuto možnost žalobce nevyužil. Dne 11. 11. 2013 obdržel žalovaný podání Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, jak bylo shora již uvedeno, s pokynem k dalšímu postupu vůči žalobci. Dne 18. 11. 2013 vyzval žalovaný žalobce k účasti na kontrolní prohlídce a stanovil termín 26. 11. 2013. Tohoto dne se konala kontrolní prohlídka na místě samém, které se zúčastnil žalobce se zmocněncem. Žalovaný sepsal na místě samém protokol a pořídil fotodokumentaci, ze které je zřejmé, že byla provedena nejen výměna oken, opravena fasáda a vyměněna střešní krytina, ale byly

provedeny i jiné udržovací práce v interiéru, které jsou popsány v protokolu z kontrolní prohlídky. Udržovací práce byly provedeny bez opatření žalovaného, které vyžaduje stavební zákon. Žalobce nevyčerpal prostředky, které procesní předpis pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, navíc jde o žalobu, která obsahuje petit podle soudního řádu správního nepřipustný.

III. Dosavadní procesní vývoj

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 5. 6. 2014, č. j. 30 A 107/2013 – 46 podanou žalobu zamítl, neboť dovedl, že žalobou proti nečinnosti ve smyslu ust. § 79 s.ř.s. žalobce požadoval, aby soud zavázal žalovaného vydat jiný úkon, než správní rozhodnutí ve smyslu ust. § 67 správního řádu a § 65 s.ř.s. Krajský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 – 76, podle kterého souhlasy vydávané podle stavebního zákona, zejména podle § 96, § 106, 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části správního řádu. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s.ř.s., a proto nepřipadá v úvahu žaloba na ochranu před nečinností (§ 79 s.ř.s.).

Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce zrušil citovaný rozsudek zdejšího soudu rozsudkem ze dne 9. 10. 2014, č. j. 9 As 198/2014 –36 (dále jen „zrušující rozsudek“) a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud pochybil, pokud podanou žalobu jednoznačně považoval za žalobu na ochranu před nečinností správního orgánu. Podle jeho názoru žaloba nebyla jednoznačně podřaditelná pod režim § 79 a násl. s.ř.s. ani pod režim § 82 a násl. s.ř.s., upravující žalobu proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu. Dle Nejvyššího správního soudu je způsob poskytnutí ochrany stanoven zákonem a pouze jím je soud vázán, nikoli označením příslušného typu řízení v žalobě. Tu je třeba posuzovat podle jejího skutečného obsahu, a nikoliv podle toho, jak ji žalobce označil. Pro soud je nezbytné, aby si ujasnil předmět sporu. V situaci, kdy ze žaloby nevyplývalo, zda se žalobce domáhá soudní ochrany ve správním soudnictví žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. nebo proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s., bylo na místě jej vyzvat k odstranění nejasností podání postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s. před tím, než meritorně posoudil, zda byly splněny podmínky žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s. Pokud by na výzvu soudu podle § 37 odst. 5 s. ř. s. své podání neupřesnil, byl by krajský soud povinen zkoumat, zda lze v řízení pokračovat, a pokud by to možné nebylo, byl by povinen podání podle § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout.

Krajský soud tedy následně, veden názorem Nejvyššího správního soudu, vyzval žalobce, aby odstranil vady žaloby, zejména aby bylo zřejmé, zda se domáhá soudní ochrany ve správním soudnictví žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. nebo proti nezákonnému zásahu podle § 82 s. ř. s. Na to podal žalobce dne 12. 1. 2015 podání označené jako odstranění vad správní žaloby, ve kterém uvedl, že, pokud žalovaný nevydal v zákonné lhůtě souhlas nebo nevydal usnesení, že podané ohlášení nebylo úplné, svým postupem nezákonně zasahuje do práv žalobce tím, že mu znemožňuje započít s udržovacími pracemi a tím nepřímou napomáhá k další devastaci jeho majetku. Žalobce uvedl, že udržovací práce byl povinen naplánovat z důvodu stavebních úprav na sousední nemovitosti. Tyto práce provedené v rozporu s projektovou dokumentací měly za následek zhoršení stavu stavby

žalobce. Současně žalobce tímto podáním doplnil žalobu o další skutečnosti, které nastaly po podání žaloby. Žalovaný provedl dne 26. 11. 2013 místní šetření a následně dne 16. 12. 2013 vydal sdělení, podle kterého nelze povolení k ohlášeným stavbám vydat, neboť ohlášené práce již byly provedeny. Současně žalovaný zahájil řízení o odstranění stavby. Dle žalobce by měly být ohlášené práce povoleny a řízení o odstranění stavby zastaveno. Závěrem proto žalobce navrhl, aby soud rozhodl, že zásah žalovaného byl nezákonný a současně mu uložil, aby nepokračoval v porušování žalobcových práv.

K odstranění vad žaloby se vyjádřil žalovaný s tím, aby soud žalobu zamítl. K pracím provedeným na sousední stavbě žalovaný uvedl, že nebylo prokázáno, že ke zhoršení stavby žalobce došlo v důsledku těchto stavebních prací, které v žádném případě nebyly důvodem pro ohlášení prací na stavbě žalobce. Žalobcem ohlášené práce na stavbě č. p. X, umístěné na parcele p. č. 68 v katastrálním území Mikulov na Moravě, již byly dle kontrolní prohlídky ze dne 26. 11. 2013 provedeny. Proto nemohl žalovaný vydat souhlas k jejich provedení. Následně tedy v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona zahájil žalovaný řízení o odstranění nepovolené stavby. V oznámení byl žalobce upozorněn na možnost požádat do 30 dnů o její dodatečné povolení. Žalobce však takovou žádost nepodal. Jeho dřívější podání nelze akceptovat jako žádost o dodatečné povolení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce na základě výzvy soudu odstranil vady podání a postavil tak najisto, že se předmětnou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (§ 82 - 87 s.ř.s.).

Krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 3, § 82 a násl. s.ř.s., aktivní i pasivní legitimaci ve smyslu § 82 a § 83 s.ř.s. a přípustnost žaloby a dospěl k závěru, že žaloba je přípustná.

Aktivní legitimace dle ust. § 82 s.ř.s. svědčí každému, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech zásahem správního orgánu. Určující skutečností pro vyslovení závěru o existenci aktivní legitimace na straně žalobce je tedy fakt tvrzení přímého zkrácení na právech zásahem správního orgánu, nikoli skutečnost, že k přímému zásahu do práv žalobce skutečně došlo (to je již otázkou pro posouzení žaloby v meritu). Pokud jde o legitimaci pasivní, ust. § 83 s.ř.s. stanoví, že žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah. O identifikaci žalovaného není v souzené věci sporu, spornou není ani skutečnost, že jde o správní orgán. I tato podmínka řízení je splněna. Žaloba byla podána včas podle § 84 odst. 1 s.ř.s., jelikož tvrzený zásah žalovaného, který tvoří jeden celek, stále trvá. Současně je zřejmé, že žalobce neměl k dispozici ani žádný prostředek ochrany ve smyslu § 85 s.ř.s. Stížnost dle § 175 s.ř.s. takovýmto prostředkem být nemůže (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, čj. 4 Aps 2/2010 - 44, č. 2339/2011 Sb. NSS). Soud tedy přistoupil k meritornímu projednání žaloby.

Předpokladem pro poskytnutí ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu je kumulativní naplnění šesti podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z těchto podmínek naplněna, nelze ochranu podle § 82 s. ř. s. poskytnout (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, publikovaný pod č. 603/2005 Sb.NSS).

V prvé řadě je třeba posoudit, zda vůbec došlo k zásahu do práv žalobce. Soud má za to, že k zásahu do práv žalobce došlo. Žalobce byl bezprostředně zkrácen na svých právech kombinací nečinnosti (nevydání souhlasu v dané lhůtě) a činnosti (sdělení o nedostatečích podání a sdělení o nemožnosti vydání souhlasu z důvodu provedení prací). Za zásah lze totiž považovat i nečinnost správního orgánu, pokud nejde o nečinnost s vydáním rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98: *„zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Nemusí jít nutně o akty neformální povahy či jen o faktické úkony, nýbrž i o jakékoli jiné konání či opomenutí konat, nelze - li je podřadit pod pojem rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Zásahem proto může být i nezákonná nečinnost spočívající v neučinění nějakého úkonu jiného než rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.“* V projednávané věci již bylo jak předchozím rozsudkem krajského soudu, tak zrušujícím rozsudkem dovozeno, že souhlas s ohlášenou stavbou dle § 106 odst. 1 stavebního zákona není rozhodnutím ve výše uvedeném smyslu. Lze tedy dovodit, že se v projednávané věci jednalo o zásah. Pro úplnost však soud uvádí, že ve vztahu k žalobcem nově tvrzenému ohlášení udržovacích prací v roce 2012 o zásahu nelze hovořit. Žalobce totiž nepředložil a v žalobě ani nenavrhl důkaz odeslání ohlášení prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb a následně prostřednictvím datové zprávy. V tomto případě proto přímé zkrácení na právech žalobce nečinností nebo činnostmi správního orgánu nelze dovodit.

Následně musel soud posoudit, zda jednání správního orgánu, které lze považovat za zásah, bylo nezákonné. Při tomto posouzení bylo nutné brát v úvahu, že situace napadená touto žalobou se postupně vyvíjela. Přesně podle tohoto vývoje soud nezákonnost zásahu posuzoval.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 stavebního zákona platí, že je-li ohlášení úplné a je-li ohlášený stavební záměr v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, se závaznými stanovisky, popř. rozhodnutími dotčených orgánů, s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem, nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující, anebo územním souhlasem, jde-li o stavbu či terénní úpravu podle § 104 odst. 1 písm. a) – i), nebo s územně plánovací dokumentací, jde-li o stavební úpravu podle § 104 odst. 1 písm. k), nebo není přímo dotčeno vlastnické právo, nebo právo vyplývající z věcného břemene dalších osob, ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, stavební úřad vydá souhlas s provedením ohlášeného

stavebního záměru do 30 dnů ode dne podání ohlášení. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ohlášení, stejně jako samotný ohlášený stavební záměr musí splňovat určité náležitosti a teprve při jejich splnění je stavební úřad povinen do 30 dnů vydat souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru.

Jelikož měl žalovaný za to, že ohlášení nesplňuje všechny náležitosti (nebylo podáno na formuláři dle § 18a vyhlášky č. 503/2006 Sb. a nebylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem), sdělil tuto skutečnost žalobci. Soud uznává, že sdělení žalovaného č. 686/2013 ze dne 23. 7. 2013 nebylo učiněno v souladu se zákonem. Jak případně uvedl žalobce, § 18a vyhlášky č. 503/2006 Sb. hovoří toliko o ohlášení staveb uvedených v § 104 odst. 1 písm. a) až e) stavebního zákona, nikoli tedy udržovacích prací dle § 104 odst. 1 písm. j) stavebního zákona. Stejně tak bylo nesprávné, že žalovaný podání žalobce vytýkal nesplnění náležitostí dle § 37 odst. 4 správního řádu. Jestliže své podání žalobce zaslal datovou zprávou prostřednictvím datové schránky, nelze hovořit o nutnosti podepsání tohoto podání uznávaným elektronickým podpisem. Dle § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů má úkon učiněný prostřednictvím datové schránky stejné účinky jako úkon učiněný písemně a podepsaný, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob. Toto ustanovení je nepochybně speciální k § 37 odst. 4 správního řádu, což znamená, že pro úkon učiněný prostřednictvím datové schránky nelze vyžadovat podepsání uznávaným elektronickým podpisem, ledaže jiný právní předpis nebo vnitřní předpis požaduje společný úkon více z uvedených osob.

Žalobce svůj nesouhlasný názor žalovanému také sdělil a následně se domáhal ochrany u Krajského úřadu Jihomoravského kraje dle § 80 správního řádu a současně podal podnět k atrace věci dle § 131 odst. 1 písm. a) správního řádu. Krajský úřad žalobci přípisem sdělil, že žalovaným uváděné nedostatky skutečně nemají oporu v zákoně, a že žalovaný nepostupoval dle § 105 stavebního zákona. Současně však uvedl, že ohlášení žalobce nesplňovalo všechny zákonné náležitosti. Žalobce se tedy v rámci soustavy orgánů veřejné správy domohl nápravy ve vztahu k vytýkaným vadám, se kterými nesouhlasil. Současně však lze z přípisu Krajského úřadu Jihomoravského kraje dovodit, že nevydání souhlasu bylo vzhledem k nedostatkům ohlášení správné. Soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje. V uvedeném ohlášení chybí jakékoliv údaje o stavebním záměru, jeho rozsahu a účelu a další náležitosti dle § 105 odst. 1 stavebního zákona (doba provádění, údaj o tom, kdo bude stavební záměr provádět, zda se k jeho provedení má použít sousední nemovitost). Podle § 105 odst. 7 téhož zákona stavebník k ohlášení udržovacích prací podle § 104 odst. 1 písm. j) připojí dokumentaci obsahující technický popis jejich provedení. Žalobce žádnou dokumentaci nepřiložil. Závazné stanovisko, tím méně zápis z kontrolního dne nemohou sloužit jako technická dokumentace stavebního záměru. Jak vyplývá z § 106 odst. 1 stavebního zákona, stavební úřad posuzuje mj. i soulad ohlášeného stavebního záměru se závaznými stanovisky. Pokud bylo k popisu záměru předloženo závazné stanovisko, je zřejmé, že nejde o záměr vyjádřený stavebníkem. Nebyl tak předložen záměr, se kterým by bylo možné vyjádřit souhlas.

Za této situace měl tedy žalovaný vydat usnesení podle § 107 odst. 1 stavebního zákona a rozhodnout o provedení stavebního řízení. Ovšem s ohledem na skutečnost, že ze spisu

vyplývalo, že ohlašované práce již mohly být uskutečněny, provedl žalovaný kontrolní prohlídku stavby, aby tuto skutečnost prověřil. Při provedené kontrolní prohlídce dne 26. 11. 2013 žalovaný zjistil, že souhlas nelze udělit, protože ohlášené stavební práce již byly skutečně provedeny (jak vyplývá z porovnání „Ohlášení udržovacích prací objektu“ ze dne 17. 7. 2013, vč. příloh a z protokolů o kontrolních prohlídkách z 16. 8. a 26. 11. 2013). Následně již tedy otázka vad ohlášení ztratila na významu, neboť souhlas by nemohl být dán ani v případě, kdyby žalobce ohlášení doplnil. Z logiky věci nelze vydat souhlas k provedení takové činnosti, která již byla uskutečněna. Soud toto odůvodnění považuje za zcela přiléhavé zjištěnému skutkovému stavu a souhlasí se žalovaným, že souhlas již nemohl být vydán. Ze stejného důvodu se stalo bezpředmětným i případné vedení stavebního řízení (již výše uvedený postup dle § 107 odst. 1 stavebního zákona).

Žalovaný v souladu s § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona následně zahájil řízení o odstranění stavby (provedených udržovacích prací) provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem a současně žalobce poučil o možnosti požádat ve lhůtě 30 dnů o její dodatečné povolení. Za žádost o dodatečné povolení stavby nelze považovat podání žalobce učiněné před zahájením řízení o odstranění stavby. Ust. § 129 odst. 2 stavebního zákona hovoří tak, že stavebník musí o dodatečné povolení požádat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby. Je proto vyžadováno aktivní konání stavebníka a jeho podání žádosti stavebnímu úřadu poté, co byl poučen o možnosti požádat ve lhůtě 30 dnů o její dodatečné povolení.

Soud tedy uzavírá, že zásah žalovaného spočívající v kombinaci nečinnosti (nevydání souhlasu v dané lhůtě) a činnosti (sdělení o nedostacích podání a sdělení o nemožnosti vydání souhlasu z důvodu provedení prací) nebyl a není nezákonný, neboť nevydání souhlasu, stejně jako nezahájení stavebního řízení mělo a má oporu v zákoně. Ze všech shora uvedených důvodů soud proto žalobu postupem ve smyslu ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. 5. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu